

IBAP

ΛΕΟΝ
ΜΕΝΓΚΕΡ

ΟΤΑΝ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΞΕΝΟΙ

CRIME

ΟΤΑΝ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΞΕΝΟΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όταν έρχονται οι ξένοι**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Als das Böse kam

Από τις Εκδόσεις dtv, Μόναχο 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ivar Leon Menger

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τάνια Σταύρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ηρακλής Καρελίδης, Μαριάνθη Κιουρτσόγλου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: FAVORITBUERO, Munich/Germany

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Ivar Leon Menger, 2022

© Εικόνων εξωφύλλου: shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5139-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5140-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023 / © Ivar Leon Menger, 2022

ΙΒΑΡ ΛΕΟΝ ΜΕΝΓΚΕΡ

ΟΤΑΝ
ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΞΕΝΟΙ

Μετάφραση: Τάνια Σταύρου

Για την Άβα,
που καταβροχθίζει τα βιβλία
σαν να είναι μπισκότα

Και τότε δάκρυα πικρά άρχισαν
να τρέχουν από τα μάτια της,
γιατί παντού γύρω της υπήρχε νερό
και δεν μπορούσε να φτάσει στη στεριά.
Χανς Κρίστιαν Άντερσεν

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1

Η ΜΗΤΕΡΑ ΨΗΝΕΙ ΤΑΡΤΑ με βατόμουρα στην κουζίνα. Παρόλο που έχει ανοίξει τις πόρτες και τα παράθυρα, το σπίτι έχει κατακλυστεί από τη μυρωδιά της ζεστής καραμέλας. Ένα καλοκαιρινό αεράκι σαρώνει τα δωμάτια, ως ευπρόσδεκτη αλλαγή στην κάρπα του απομεσήμερου που κυριαρχεί στη φυλακή μας.

Έχω δέσει στη μέση μου μια ποδιά και βοηθάω τη μητέρα στο πλύσιμο των πιάτων όσο ο Μπόι στρώνει το τραπέζι του καφέ στο καθιστικό. «Τι θα παίξουμε σήμερα;» ρωτάω καθώς τοποθετώ ένα καθαρό λεκανάκι πίσω στο ντουλάπι.

«Μονόπολη;» απαντά η μητέρα, ρίχνοντάς μου μια πονηρή ματιά. Ξέρουμε πως ο πατέρας τρελαίνεται όταν το πόνι του καταλήγει σε κάποιο από τα ξενοδοχεία μας. Και τότε πετάει το ταμπλό ψηλά στον αέρα, και βρέχει χαρτονομίσματα. Εμείς, τα παιδιά, το απολαμβάνουμε.

Σήμερα όμως πρέπει να παίξουμε κάτι άλλο.

Αν θέλω να λειτουργήσει το σχέδιό μου.

«Θα μπορούσαμε να δοκιμάσουμε το Risk», λέω όσο πιο αδιάφορα μπορώ. Η μητέρα σμίγει τα φρύδια. Ξέρω πως δεν

της αρέσει αυτό το παιχνίδι. Κρύβει το κουτί στο δωμάτιό της, στο χαμηλότερο ράφι της σιφονιέρας της, και όχι ακαιολόγητα. Μάλλον ελπίζει πως, έτσι, εγώ κι ο αδερφός μου θα το ξεχάσουμε.

«Αυτό το παιχνίδι είναι τόσο ανόητο!» Η μητέρα αφήνει κάτω το ποτηρόπανο και σταυρώνει τα χέρια. «Δε σας έχου- με μάθει πως οι διαφορές δε λύνονται με τη βία;» Με κοιτά- ζει με βλέμμα αυστηρό. «Η ειρήνη κι η ελευθερία είναι πολ- ύτιμες, Γιούνο. Αρκετό εκφοβισμό έχει υποστεί η οικογένε- νειά μας εδώ όπου ζούμε».

«Μα μου φαίνεται τόσο διασκεδαστικό», λέω χωρίς να το πιστεύω και χώνω τα χέρια μου στις τσέπες της ποδιάς μου. Ο δεξιός μου δείκτης αρχίζει ήδη να τρέμει, να κουβαριάζε- ται σαν γαιοσκώληκας στο ράμφος κάποιου ωδικού πτηνού. Έτσι συμβαίνει από τότε που ήμουν παιδί κάθε φορά που δε λέω αλήθεια. Δεν μπορώ να το ελέγξω με τίποτα.

«Και εκτός αυτού, μας βοηθάει να σκεφτόμαστε στρατη- γικά. Να παίρνουμε τις σωστές αποφάσεις όταν δεχόμαστε επίθεση». Παίρνω φόρα. «Μιλάω για την περίπτωση που φτάσουν οι ξένοι στο νησί μας. Ο πατέρας θα θέλει να αμυν- θούμε».

«Τι θα θέλω;» Ο πατέρας μπαίνει στην κουζίνα. Κάτω από το μπράτσο του κρατάει ένα δεμάτι κανσόξυλα. Φοράει τα γάντια του, ανοίγει το πορτάκι του θαλάμου καύσης στο πί- σω μέρος του ξυλόφουρνου και προσθέτει ένα κούτσουρο στην εστία. «Μυρίζει τέλεια!»

«Η κόρη σου θέλει να παίξει Risk», λέει η μητέρα.

«Τέλεια ιδέα!» φωνάζει ο Μπί, που έχει ορμήσει κι αυ- τός στην κουζίνα, έχει ανοίξει το συρτάρι με τα μαχαιροπί- ρουνα κι έχει βγάλει τη σπάτουλα και τέσσερα κουταλάκια του γλυκού.

«Εγώ δεν έχω αντίρρηση», λέει ο πατέρας και αρπάζει

τον αδερφό μου με κεφαλοκλείδωμα. «Αλλά αυτή τη φορά είσαι ξοφλημένος, γιε μου!» Παλεύουν μεταξύ τους και γαργαλιούνται μέχρι τελικής πώσεως.

Ρίχνω ένα βλέμμα στη μητέρα και την παρατηρώ να λύνει την ποδιά της, να την απλώνει στην πλάτη μιας καρέκλας και να στρώνει με την παλάμη τις τσακίσεις του υφάσματος. Νιώθω πως η πρότασή μου δεν την έχει χαροποιήσει. Ίσως περίμενε κι από τον πατέρα μια διαφορετική αντίδραση. Κουνάει το κεφάλι. Πιθανότατα απορεί γιατί επέλεξα ειδικά το Risk. Ένα παιχνίδι που με λίγες καλές ζαριές μπορείς να κατακτήσεις όλο τον κόσμο. Η μητέρα ξέρει πως στην πραγματικότητα μισώ αυτό το επιτραπέζιο όσο κι η ίδια.

Το χρονόμετρο της κουζίνας χτυπάει. Η τάρτα με βατόμουρα είναι έτοιμη.

«Παίρνω τα πράσινα!» λέει ο Μπόι και μας μοιράζει τα υπόλοιπα χρώματα. Στη μητέρα δίνει τα κίτρινα, στον πατέρα τα μαύρα, κι εμένα μου πασάρει φυσικά το κουτί με τα ροζ πιόνια. Ανοίγει το ταμπλό και το τοποθετεί στο κέντρο του τραπέζιού. Η μητέρα κόβει το γλυκό σε ίσα κομμάτια και δίνει στον καθένα μας από ένα πιάτο. Ο Μπόι χώνει αμέσως μια γεμάτη κουταλιά στο στόμα. Ο πατέρας ανακατεύει τη στοίβα με τις κάρτες των εδαφών, ενώ εγώ μελετώ δήθεν αδιάφορα τον παγκόσμιο χάρτη.

Έξι ήπειροι, σαράντα δύο χώρες. Το βλέμμα μου πετάει πάνω από το Περού, τη Σιβηρία, τη Γροιλανδία, τη Σκανδιναβία, τη Βραζιλία, το Κονγκό, την κεντρική Ευρώπη, την Ινδία, τη δυτική Αυστραλία, το Οντάριο.

«Παγκόσμια Κυριαρχία ή Αποστολή;» ρωτάει ο πατέρας και μας μοιράζει τις κάρτες. Ο Μπόι παίρνει το ζάρι και το ρίχνει στο ταμπλό. «Παγκόσμια Κυριαρχία!» φωνάζει.

Η μητέρα σηκώνει τις κάρτες των εδαφών. Κοιτάζω κι εγώ

τις δικές μου. Ξεκινάμε να στήνουμε τους στρατούς μας στις αντίστοιχες περιοχές. Είμαι τυχερή, έχω τοποθετήσει από ένα πιόνι σχεδόν σε κάθε περιοχή της Αυστραλίας. Θα ήταν εύκολο να την υπερασπιστώ αν με ενδιέφερε πραγματικά το παιχνίδι.

«Αδικία!» λέει ο Μπόι, δείχνοντας τη μοβ ήπειρό μου. «Δεν είχαν ανακατευτεί καλά οι κάρτες!»

Ο πατέρας πίνει μια γουλιά καφέ.

«Πού είναι η Βενεζουέλα;» ρωτάει ο Μπόι, με το πράσινο πιόνι στο χέρι. Η μητέρα δείχνει ένα αγνογάλανο σημείο στο ταμπλό. «Ακριβώς δίπλα στο Περού». Ο χάρτης γεμίζει με πολύχρωμα πιόνια. «Και πού είναι η Κίνα;» Ο Μπόι αναζητά τα εδάφη του. Ο πατέρας του δείχνει την πρασινωπή επιφάνεια στα ανατολικά του άτλαντα.

«Τα κράτη της Δύσης;»

«Εδώ, αριστερά», απαντάω. Ο αδερφός μου δυσκολευόταν πάντα να εντοπίσει τις περιοχές του. Το ίδιο και σήμερα. Πόνταρα σ' αυτή του τη δυσχέρεια. Στο μεταξύ, έχω τοποθετήσει σχεδόν όλα τα στρατεύματά μου και μου μένουν μόνο δύο κάρτες εδαφών στο χέρι. Κοιτάζω επίμονα το ταμπλό. Η μητέρα το αντιλαμβάνεται και μου χαμογελάει. «Τι ψάχνεις, Γιούννο;»

Η στιγμή που περιμένα.

«Πού είναι η Χώρα του Βορρά;» ρωτάω, σκύβοντας πάνω από τον παγκόσμιο χάρτη. «Κι η Χώρα του Νότου; Δεν τις βρίσκω πουθενά!»

Ο πατέρας αφήνει το φλιτζάνι πίσω στο πιατάκι και ισιώνει τα γυαλιά του. Κοιτάζω τη μητέρα, που ξαφνικά έχει γίνει άσπρη σαν κιμωλία.

«Έχεις δίκιο, Γιούννο!» φωνάζει ο Μπόι, ψάχνοντας νευρικά όλο το ταμπλό. «Γιατί δεν τις δείχνει πουθενά;»

Η μητέρα πετάγεται από την καρέκλα, αρπάζει τα χρυσι-

μοποιημένα πιάτα και ορμάει στην πόρτα. Στο κατώφλι σταματάει και στρέφεται στον πατέρα. «Καταλαβαίνεις τώρα γιατί ήθελα να κάψω αυτό το παιχνίδι;»

Έπειτα, εξαφανίζεται στην κουζίνα.

ΜΕΛΕΝΕ ΓΙΟΥΝΟ. Είμαι δεκαέξι ετών και κρύβομαι εδώ και εκατόν σαράντα έξι μήνες σ' αυτό το νησί. Κανείς δε γνωρίζει ότι ζούμε δώδεκα ολόκληρα χρόνια σ' αυτή την καλύβα στο κέντρο της λίμνης. Εκτός βέβαια από τους φρουρούς που μας μετέφεραν μέσα από τα δάση όταν ήμουν ακόμα μικρό κορίτσι.

Λατρεύω τα παπάκια που έχουν μόλις βγει από το αυγό, τα μπουμπούκια που πρωτοεμφανίζονται την άνοιξη, τις νεοραγκούλες στα πλεγμένα μου μαλλιά, τα πεντάγλυκα βατόμουρα, τον βρυχηθμό των άλκεων στο λυκαυγές, τη μυρωδιά της καλοκαιρινής μπόρας στους βράχους, τον χορό της φωτιάς στα πυρακτωμένα κούτσουρα της σημύδας, τις πρώτες χιονονιφάδες στην άκρη της γλώσσας μου.

Λατρεύω και τον Μπόι, τον μικρό μου αδερφό, που αναλαμβάνει στα κρυφά όλες τις υποχρεώσεις για τις οποίες μου λείπει το απαραίτητο θάρρος. Κι ας τον περνάω δυο κεφάλια.

Η ζωή μας στο νησί είναι απλή. Κάθε μέρα μοιάζει με την προηγούμενη. Τα πρωινά η μητέρα μάς διδάσκει. Τα μαθήματα αφορούν όλους τους τομείς που σχετίζονται με την επι-

βίωσή μας. Ανάγνωση και γραφή, ζωολογία και φυσική ιστορία, αριθμητική –κατάφερα να πείσω τον πατέρα να μην τη διδαχτεί μόνο ο Μπόι–, αποκατάσταση τραυμάτων, ιχνηλάτηση και οικιακή οικονομία. Το τελευταίο σημαίνει για μένα πως έχω μάθει να ράβω και να πλέκω, να βάζω μπουγάδα, να πλένω τα πιάτα, να ανάβω το τζάκι και να μαγειρεύω λαχανόσουπα. Επίσης, είμαι πολύ καλή στο να αναγνωρίζω όλα τα ζώα και τα φυτά που ζουν μαζί μας στο νησί. Αντίθετα, ο αδερφός μου είναι επιφορτισμένος με την κυριακάτικη προμήθεια της τροφής. Γιατί ακόμα δε μου πάει η καρδιά να σκοτώσω.

Έχουμε ελεύθερο χρόνο ως το δείπνο. Μπορούμε να ζωγραφίζουμε, να μαζεύουμε αγριολούλουδα, να διαβάζουμε τα βιβλία που υπάρχουν στο σαλόνι, ν' ακούμε δίσκους ή να παίζουμε στον μεγάλο βράχο κάτω στην όχθη. Εκτός από τις Δευτέρες. Τότε μας απαγορεύονται όλα αυστηρά.

Ο Μπόι αρπάζει ένα λιθάρι και σφυροκοπά ασταμάτητα το κρανίο μιας κοκκινοφτέρας, ώσπου το ψάρι αρχίζει να τρέμει. Ένα τελευταίο χτύπημα, και το βλέμμα παγώνει. Ο Μπόι σηκώνει αποφασιστικά το κουζινομάχαιρο, το καρφώνει μεμιάς στην καρδιά και αφήνει το αίμα να στραγγίξει. Γρήγορα και ανώδυνα, έτσι όπως έχουμε διδαχτεί. Είναι ο μόνος τρόπος για να επιβιώσουμε στο νησί. Μόνο μία φορά τον μήνα, όταν η πανσέληνος στέκει ψηλά πάνω από τα δάση, μόνο τότε επιτρέπεται να περάσει ο πατέρας στην αντίπερα όχθη για να φροντίσει για τις σημαντικότερες αγορές μας στο χωριό των φρουρών. Αγορές όπως αλεύρι, ζάχαρη, αυγά, γάλα ή καφές.

Κοιτάζω τον Μπόι. Ο αδερφός μου χαμογελάει πονηρά, αφαιρεί το αγκίστρι από το στόμα του ψαριού και αφήνει τη λεία μας να γλιστρήσει στο πλαστικό κουβαδάκι, όπου περιμένουν ήδη οι πέστροφες. Στο αγαπημένο μου κουβαδάκι της

παραλίας, αυτό με την ποντικίνα με το πουά καλοκαιρινό φουστάνι.

Το μοναδικό μου ενθύμιο από την απόδρασή μας από τη Χώρα του Νότου.

Ρίχνω πάλι την πετονια. Μια τελευταία κοκκινοφτέρη μάς μένει για τους ψαροκεφτέδες που θα ετοιμάσει η μητέρα για βραδινό.

«Γιατί το έκανες αυτό;» ρωτάει ο Μπόι, σπάζοντας τη σιωπή. «Εξαιτίας σου χάλασε η κυριακάτικη μας συνήθεια!»

«Το Risk είναι ανόητο παιχνίδι», λέω κοφτά, γιατί δε μου έρχεται τίποτα καλύτερο στο μυαλό. Στην πραγματικότητα, οι τύψεις με βασανίζουν ήδη από το απόγευμα, γιατί ξέρω με πόση χαρά και ανυπομονησία περιμένει ο αδερφός μου την Κυριακή. «Έτσι κι αλλιώς, η μητέρα έχει ηρεμήσει πια».

«Τώρα όμως πρέπει να περιμένουμε μια ολόκληρη εβδομάδα!»

Στην άλλη πλευρά της λίμνης, στη σκιά των κωνοφόρων, παρατηρώ μια κίνηση. Δυο ζαρκάδια περιδιαβαίνουν πάνω στα χαμόκλαδα. Τα βλέπει κι ο Μπόι. Τα χαζεύουμε για λίγο καθώς σηκώνουν τα κεφαλάκια τους και τεντώνουν τ' αυτιά τους, έτοιμα να το σκάσουν στον παραμικρό θόρυβο. Για μια στιγμή παγώνουν, σαν σκηνή από ελαιογραφία. Έπειτα κοιτάζουν προς το μέρος μας, λες και κατάφεραν να μας μυριστούν από τόσο μακριά.

Ο Μπόι ρίχνει μια πέτρα στο νερό. Τα ζαρκάδια αρχίζουν να καλπάζουν ξαφνιασμένα και εξαφανίζονται μες στο δάσος.

Έπειτα στρέφεται προς το μέρος μου. «Το σκέφτηκα πολύ, Γιούνο. Μόλις αποκοιμηθούν η μητέρα κι ο πατέρας, θα πάρω τη βάρκα μας και θα κάνω κουπί ως απέναντι. Απόψε κιόλας».

«Τρελάθηκες;» ψιθυρίζω. «Θέλεις να μας βάλεις όλους σε κίνδυνο;»

«Αφού κι εσύ το θέλεις».

«Όχι! Καθόλου!»

Ο Μπόι συνοφρυώνεται και ελέγχει τον δεξιό μου δείκτη.

«Κι η ζωγραφιά κάτω από το στρώμα σου;»

Σφίγγω το χέρι μου σε γροθιά. Πρέπει να βρήκε την εικόνα που σκισάρισα χτες το απόγευμα στον μεγάλο βράχο. Μια εικόνα με σπίτια ψηλά που φτάνουν ως τα σύννεφα, ένα ασημένιο πουλί που γυροφέρνει πάνω από μια θάλασσα από ομπρέλες που έχουν ξεφυτρώσει από την άμμο σαν ριγωτά μανιτάρια, και παιδιά που παίζουν στο νερό.

Δέντρα δε ζωγράφισα καθόλου.

«Σ' έχω καταλάβει, Γιούνο», λέει ο Μπόι καθώς με πλησιάζει κουνώντας τον δεξιό του δείκτη γύρω από το πρόσωπό μου. Τον πιέζει πάνω στα χείλη μου. «Λες ψέματα». Η μεταλλική μυρωδιά του ψαριού με χτυπάει στα ρουθούνια. «Αν μαρτυρήσεις το σχέδιό μου, θα δείξω στη μητέρα τη ζωγραφιά σου!»

Πολύ θα ήθελα να του απαντήσω πως δε δέχομαι εκβιασμούς από ένα δωδεκάχρονο και πως οι εντολές που ακολουθούμε υπάρχουν αποκλειστικά για τη δική μας ασφάλεια, όμως εκείνη τη στιγμή το ουρλιαχτό των σειρήνων διακόπτει τον συλλογισμό μου.

Ο Μπόι βγάζει μια κραυγή. Εγώ πετάγομαι όρθια, αφήνω το καλάμι να πέσει, αρπάζω τον αδερφό μου από το μπράτσο και διασχίζουμε τρέχοντας τον λαχανόκηπο. Μόλις λίγα μέτρα μένουν μέχρι το σπίτι μας, πέρα από τα ψηλά μεγάφωνα. Το διαπεραστικό κάλεσμα των προειδοποιητικών σειρήνων μου τρυπάει τ' αυτιά. Σκοντάφτω στη λαβή ενός φτυαριού, και ο Μπόι με σηκώνει. Η μητέρα μάς περιμένει στο

κατώφλι, χτυπάει παλαμάκια, με τα μάτια γουρλωμένα. «Γρήγορα, παιδιά, γρήγορα!»

Ορμάμε στον διάδρομο, κι η πόρτα πίσω μας κλείνει με θόρυβο. Η μητέρα σπρώχνει μια σιδερένια μπάρα μπροστά από το πορτόφυλλο και μας ακολουθεί στην κουζίνα. Ο πατέρας έχει ήδη σπρώξει στην άκρη το τραπέζι και έχει τυλίξει σε ρολό το χαλί.

Μια τρύπα χάσκει στο πάτωμα.

Ο Μπόι πηδάει μέσα πρώτος κι έπειτα έρχεται η σειρά της μητέρας και του πατέρα να εξαφανιστούν κι αυτοί κάτω από τη γη. Κάνω ένα βήμα προς το κενό.

«Να πάρει, Γιούνο! Τι περιμένεις;» μουγκρίζει ο πατέρας.

Η καρδιά μου χτυπάει τρελά, σαν να θέλει να βγει από το στήθος μου. Πλησιάζω το άνοιγμα στο πάτωμα. Το κορμί μου βράζει. Σκουπίζω τα ιδρωμένα μου δάχτυλα στο φουστάνι μου και κατεβάζω το αριστερό μου πόδι στη σκάλα. Έπειτα το δεξί.

«Άντε, βιάσου!»

Σφίγγω με τα δυο μου χέρια τα σιδερένια κάγκελα και κατεβαίνω. Μια δροσερή πνοή τυλίγει τις γάμπες μου. Συνεχίζω την κατάβαση ώσπου τα ακροδάχτυλα των ποδιών μου αγγίζουν επιτέλους το δάπεδο. Ο πατέρας στριμώχνεται μπροστά μου και τραβάει το βαρύ ξύλινο καπάκι πάνω από τα κεφάλια μας μέχρι να κλείσει. Ο χώρος σκοτεινιάζει στη στιγμή. Η παγωνιά της φυλακής μας με τυλίγει σαν αόρατος μανδύας.

«Παρακαλώ, λίγο φως», ψιθυρίζω, ενώ ακούω τον πατέρα να αμπαρώνει την είσοδο του υπογείου με το ασάλινο μπουλόνι.

«Κάτσε πλάι μου, Γιούνο», λέει η μητέρα. Ακολουθώ τη φωνή της από την άλλη άκρη του δωματίου. Αρπάζει το χέρι μου και με τραβάει στην ποδιά της. Κουλουριάζομαι πάνω

της, παρηγοριέμαι στη ζέστη του κορμιού της. Θέλω να χωθώ πάλι μέσα της, να επιστρέψω στην κοιλιά της.

«Είμαστε ασφαλείς», αναφωνεί ο πατέρας. Ακούω τον λυτρωτικό ήχο ενός φακού που ανάβει. Η ένταση του λαμπτήρα δυναμώνει. Ένα δάκρυ κυλάει στο μάγουλο της μητέρας.

«Θα μας σκοτώσουν;» τραυλίζει ο Μπόι, που έχει κουρνιαώσει στη γωνία του υπογείου, με τα χέρια του ν' αγκαλιάζουν τα γόνατά του.

«Πρέπει να κάνουμε απόλυτη ησυχία», ψιθυρίζει ο πατέρας, κοιτάζοντας την καταπακτή. «Τέσσερις ξένοι, ντυμένοι στα μαύρα. Έχουν φτάσει ήδη στη λίμνη». Ο πατέρας ξεκρεμάει το τουφέκι από τον τοίχο και τρέχει στο κέντρο του υπογείου. Πέφτει βαρύν στην παλιά, αχρηστευμένη πολυθρόνα του σαλονιού. Εκείνη με την πράσινη καρό επένδυση όπου καθόταν η μητέρα και μου διάβαζε την *Τοσοδούλα**. Τότε, τις πρώτες νύχτες μπροστά στις φλόγες του τζακιού που τριζοβολούσαν, όταν δεν μπορούσα να κοιμηθώ.

Ο πατέρας μου κάνει νόημα. Καταλαβαίνω τι θέλει να μου πει. Γλιστρώ προς το μέρος του Μπόι και τον παίρνω αγκαλιά. Τρέμει σύγκορμος.

Η μητέρα σηκώνεται και πηγαίνει προς τη φαρδιά ραφιέρα στον τοίχο, που είναι γεμάτη με τις σημαντικότερες προμήθειες. Περισσότερα από πενήντα κονσερβοκούτια, ένα καλάθι με φρέσκα μήλα και αχλάδια, πέντε μπουκάλια κα-

---

* Η *Τοσοδούλα* (στα δανικά *Tommelise*) είναι έργο του περίφημου παιραμυθά Χανς Κρίστιαν Άντερσεν. Δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά το 1835 στην Κοπεγχάγη. Κεντρική ηρωίδα είναι ένα μικρό κορίτσι το οποίο καταφέρνει να δρατετεύσει από μια οικογένεια βατράχων που το κρατάει όμηρο με σκοπό να το παντρεύει, και προσπαθεί να βρει μόνο τον δρόμο του και να ανακαλύψει τον κόσμο. (Σ.τ.Μ.)

θαρό οινόπνευμα, τρία σακιά πατάτες, μία κούτα με λαμπάδες, σπίρτα, παστό ψάρι μέσα σε βαζάκια μαρμελάδας, μία γκαζιέρα και δεκαπέντε μπιτόνια νερό. Προμήθειες επιβίωσης διάρκειας δύο εβδομάδων. Η μητέρα παίρνει το κουτί πρώτων βοηθειών από το ράφι και κάθεται δίπλα μας στο πάτωμα.

«Παιδιά, τι έχουμε διδαχτεί;» Ανοίγει το καπάκι ενός πράσινου πλαστικού δοχείου. «Τι πρέπει να κάνουμε αν δε μας μένει άλλη διέξοδος;»

«Για να μην πέσετε στα χέρια τους;» λέει ο πατέρας και κοιτάζει ξανά ψηλά, προς το σφαλισμένο άνοιγμα. Έπειτα βγάζει από την τσέπη του παντελονιού του ένα φυσίγγι και το τοποθετεί στο τουφέκι.

«Πριν από πολλά πολλά χρόνια, ο πατέρας σας αποφάσισε να καταθέσει στο δικαστήριο, και επωμίστηκε έτσι μεγάλο βάρος. Επέλεξε να ακολουθήσει τον δρόμο της αλήθειας, βάζοντας το σωστό και το δίκαιο πάνω από την ευημερία της οικογένειάς μας». Η μητέρα σηκώνει το καπάκι, ανοίγει μια συσκευασία με κομπρέσες και κόβει με το ψαλίδι ένα τετράγωνο κομμάτι από το ύφασμα. «Μόνο και μόνο χάρη στην κατάθεση του πατέρα, η αστυνομία κατάφερε να συλλάβει τους πιο επικίνδυνους εγκληματίες της Χώρας του Νότου και να τους κλείσει στη φυλακή για δεκαετίες». Η μητέρα σκουπίζει με ένα μαντίλι τα δάκρυα από τα μάτια της. «Το τίμημα είναι να μας ψάχνουν τώρα σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης».

«Για να μας εκδικηθούν». Ο πατέρας απασφαλίζει το όπλο. «Για να εκδικηθούν εμένα και την οικογένειά μου».

«Αλλά οι φρουροί της Χώρας του Βορρά μας προστατεύουν ακόμα, έτσι δεν είναι;» ρωτάει ο Μπόι, κρατώντας σφιχτά το χέρι μου. Τα δάχτυλά του είναι υγρά και παγωμένα. Τα σφίγγω ελαφρά και φαντάζομαι πως το κορμί μου κατακλύζεται από ένα έντονο, θερμό φως.

«Φυσικά, αγόρι μου», απαντάει η μητέρα και του χαϊδεύει τα μαλλιά.

«Τότε γιατί δεν έρχονται;»

«Μένουν πολύ μακριά», αποκρίνομαι. «Χρειάζονται ώρες μέχρι να φτάσουν από το χωριό τους στον τόπο μας».

«Μπορούν ν' ακούσουν τις σειρήνες από τόσο μακριά;»

«Ο συναγερμός εξυπηρετεί εμάς», συνεχίζω. Μερικές φορές ο Μπόι φέρεται ακόμα σαν μικρό παιδί. Του σφίγγω λίγο πιο δυνατά το χέρι. «Ξέρεις, για να μαζευτούμε όλοι στο υπόγειο».

«Ο πατέρας έχει κλείσει ήδη τις σειρήνες», συμπληρώνει η μητέρα, κρατώντας ακόμα το κουτί των πρώτων βοηθειών. Μόλις εκείνη τη στιγμή αντιλαμβάνομαι τη σιωπή που επικρατεί στο σπίτι αποπάνω μας.

«Μη φοβάστε, παιδιά», ψιθυρίζει καθώς παραμερίζει κάθε λογής σωληνάκια, σύριγγες και επιδέσμους. «Ο πατέρας θα μας υπερασπιστεί μέχρι να φτάσει βοήθεια στο νησί». Διστάζει για μια στιγμή. Τα χέρια της τρέμουν καθώς βγάζει το κυλινδρικό δοχείο με τις παστίλιες. «Άλλωστε, είστε όλα όσα έχουμε, όλα όσα αγαπάμε!»

«Αν, ο μη γένοιτο, δεν καταφέρω να επιβιώσω από τις επιθέσεις τους, ή στην περίπτωση που σας ανακαλύψουν εδώ κάτω, στο υπόγειο» –ο πατέρας ισιώνει τα γυαλιά του και κοιτάζει ξανά προς την οροφή–, «τότε γνωρίζετε τι πρέπει να κάνετε για να προστατέψετε τον εαυτό σας;».

«Η Γιούνο κι εγώ θα πάρουμε τα χάπια της ανακούφισης», λέει ο Μπόι.

Η καρδιά μου αναπηδά από χαρά. Αυτή είναι η στιγμή που με κάνει περισσότερο ευτυχισμένη.

«Σωστά!» Η μητέρα ξεβιδώνει το καπάκι. Ο Μπόι κι εγώ απλώνουμε τις παλάμες μας προς το μέρος της. Ένα δισκίο για τον καθένα. Αν μπορούσα, θα έχωνα αυτό το πιο γλυκό

κι από την πιο ώριμη φράουλα χάπι, που ηρεμεί και την ψυχή μας εκτός από τον ουρανίσκο μας, κατευθείαν στο στόμα μου.

Προς το παρόν, όμως, πρέπει να τηρήσουμε στάση αναμονής. Αφουγκραζόμαστε τη σιωπή. Περιμένουμε να ανοίξει η πόρτα στην είσοδο. Ή κάποιο παράθυρο. Ανασαινώ από το στόμα. Μετρώ ως το δέκα. Η μητέρα σκουπίζει τον ιδρώτα από το μέτωπό μου με ένα κομμάτι γάζα. Κλείνω τα μάτια μου και συγκεντρώνομαι σε κάθε ήχο. Ακούω την καρδιά μου να βροντάει στο στήθος. Μπορώ να νιώσω τον σφυγμό μου ως τα μηνίγγια μου. Ο Μπόι μαζεύει τα πόδια του ακόμα πιο κοντά στο κορμί του και γέρνει το κεφάλι του στους ώμους μου. Ένα παράξενο θρόισμα ακούγεται αποπάνω μας. Βήματα ήταν αυτά στην κουζίνα; Έφτασαν κιόλας οι ξένοι στο νησί; Κοιτάζω ψηλά, παρατηρώ τις δοκούς που έχει στερεώσει ο πατέρας μου στην πλινθοδομή με μεταλλικά καρφιά. Σχεδόν έξι μήνες χρειάστηκαν για την κατασκευή του υπογείου μας. Τώρα εκεί ψηλά κρέμονται αμέτρητοι ιστοί αράχνης. Ψιλός κορνιαχτός ραντίζει τα κεφάλια μας. Κλείνω τα μάτια και τον απομακρύνω με τα δάχτυλα από τα βλέφαρα. Όταν τ' ανοίγω ξανά, βλέπω τους λευκούς κόκκους της σκόνης να αιωρούνται στο μισοσκόταδο. Σαν νεράιδες που χορεύουν, σκέφτομαι. Έχουν έρθει για να μας προστατέψουν.

«Είμαι πολύ περήφανος για σας!» αναφωνεί ο πατέρας, χτυπώντας τον μηρό του με την παλάμη του. «Υποδειγματικοί, όπως πάντα!» Σηκώνεται από την πολυθρόνα του. «Μια άσκηση ήταν μόνο. Μην ανησυχείτε, παιδιά, κανένας ξένος δεν έχει φτάσει στο νησί μας». Ο πατέρας κρεμάει το τουφέκι πίσω στον τοίχο. «Τα πήγατε πραγματικά θανμάσια!»

Ο Μπόι ανασαίνει ανακουφισμένος και παρατάει το χέ-

ρι μου. «Το ήξερα από την αρχή!» Δεν τον πιστεύω. Παρόλο που κι εγώ ήλπιζα βαθιά μέσα μου να είναι μια απροειδοποίητη δοκιμή. Σαν αυτές που κάνουμε κάθε χρόνο. Αλλά με μπέρδεψαν τα δάκρυα της μητέρας. Αυτά ήταν αληθινά.

«Μπορούμε, παρ' όλα αυτά;» ρωτάω καθώς κρυφοκοιτάζω το κεχριμπαρένιο δισκίο στην παλάμη μου. Η μητέρα μου γνέφει. Είμαι έτοιμη να το καταπιώ, αλλά ο πατέρας με προλαβαίνει.

«Πρώτα θέλω ν' ακούσω τις επτά εντολές».

Ο Μπόι κι εγώ απαριθμούμε τους κανόνες στο λεπτό, τους ξέρουμε απέξω κι ανακατωτά.

«Πάντα κρυβόμαστε όταν έρχεται ο θεϊός Όλε».

«Δε λέμε ποτέ ψέματα».

«Απαγορεύεται να πλησιάζουμε τη βιβλιοθήκη του πατέρα», λέει ο Μπόι και μου ρίχνει ένα πλάγιο βλέμμα. Όμως εγώ δεν είχα πειράξει τίποτα από το ράφι, πέρα από ένα δυο παλιά φωτογραφικά άλμπουμ και το αγαπημένο μυθιστόρημα της μητέρας. Αυτό με την όμορφη γυναίκα στο εξώφυλλο, που την κρατάει σφιχτά στην αγκαλιά του ένας μελαχρινός άνδρας. Είχα καθίσει στο γραφείο και διάβαζα τα πρώτα κεφάλαια του *Ιουλιέτα, ή ο έρωτας της ζωής μου*, όταν εμφανίστηκε ξαφνικά ο πατέρας πίσω από την πλάτη μου. Καταντράπηκα, ένιωσα πως μ' έπιασαν στα πράσα. Κάπως έτσι σκίστηκε μία σελίδα. Η μητέρα εξοργίστηκε τόσο πολύ, που από τότε μας απαγόρευσε να μπαίνουμε στο γραφείο του πατέρα. Αν και το θεωρώ άδικο, ακόμα και σήμερα. Ένα σκισματάκι ήταν μόνο.

«Όταν ηχούν οι σειρήνες, παρατάμε ό,τι κι αν κάνουμε εκείνη τη στιγμή και τρέχουμε στο καταφύγιο».

«Δεν επιτρέπεται να τρώμε καρπούς που δε γνωρίζουμε», λέω και θυμάμαι τότε που ο Μπόι έμεινε τρεις μέρες

στο κρεβάτι με κράμπες στο στομάχι και υψηλό πυρετό. Και καθώς, για λόγους ασφαλείας, δεν μπορούσαμε να φωνάξουμε κάποιον γιατρό από το χωριό, προσευχόμεσταν μέρα και νύχτα να επιβιώσει. Αυτός ο πέμπτος κανόνας θεσπίστηκε λίγο μετά την ανάρρωση του Μπόι.

«Όταν σκοτώνουμε, το κάνουμε γρήγορα και ανώδυνα».

«Και η έβδομη και σημαντικότερη εντολή: Κανείς δεν επιτρέπεται να απομακρυνθεί από το νησί μας χωρίς τη συγκατάθεση της μητέρας ή του πατέρα», λέω και καρφώνω με το βλέμμα μου τον Μπόι. «Διαφορετικά, θα τιμωρηθούμε και οι δύο, όχι μόνο ο υπαίτιος».

«Για να προσέχουμε περισσότερο ο ένας τον άλλο», μου σφυρίζει ο Μπόι.

«Εξαιρετικά, παιδιά», λέει ο πατέρας ικανοποιημένος. Χώνουμε βιαστικά τα δισκία στο στόμα. Κλείνω τα μάτια και γεύομαι το φρουτένιο ζελεδάκι από ώριμες, άγριες φράουλες με σαμπούκο, κεράσι και ξινά μούρα να λιώνει στη γλώσσα μου, πριν καταπιώ τη χοντρή, άγευστη ταμπλέτα που κρύβεται μέσα στη γλυκιά επικάλυψη.

Εύχομαι να είχαμε πρόβα συναγερομού κάθε μήνα.

Μετά το δείπνο, ξαπλώνω αναστατωμένη στο κρεβάτι μου, καρφώνω το βλέμμα στο ταβάνι και αναλογίζομαι τον αδερφό μου. Ο χτύπος των δεικτών του ρολογιού μου προκαλεί νευρικήτητα. Γυρίζω προς το κομοδίνο μου· πάνω εκεί βρίσκεται το ρολόι, η μαύρη τυχερή μου πέτρα, η λαξευμένη αλκή του πατέρα κι ένα βάζο με αγριολούλουδα. Το βλέμμα μου κολλάει στον δευτερολεπτοδείκτη. Κοντεύει δώδεκα και μισή. Σκοπεύει πράγματι ο Μπόι να σπάσει τον σημαντικότερο οικογενειακό μας κανόνα και να κωπηλατήσει, απόψε κιόλας, ως την αντίπερα όχθη;

Παραμερίζω τα σκεπάσματα και χώνω τα γυμνά μου πέλματα στις παντόφλες μου. Η πόρτα κάνει έναν δυσάρεστο θόρυβο καθώς την ανοίγω για να βγω στον διάδρομο του πρώτου ορόφου. Το δωμάτιο του Μπίι βρίσκεται στο τέρμα, ακριβώς πλάι στο μπάνιο. Γλιστρώ ως την πόρτα του. Το ξύλινο δάπεδο τρίζει κάτω από τα πόδια μου. Στην περίπτωση που ο πατέρας ξυπνήσει και με ανακαλύψει, θα χωθώ στο λουτρό.

Κατεβάζω προσεκτικά το χερούλι της πόρτας και μπαίνω στο δωμάτιο του Μπίι. Η σοφίτα μυρίζει υγρασία από τις πευκοβελόνες και τα αγριολούλουδα, μια πνοή ανέμου μου χαϊδεύει το πρόσωπο. Κοιτάζω έντρομη το ανοιγμένο παράθυρο. Το προειδοποιητικό κρώξιμο ενός χουχουριστή* αντηχεί στο σκοτάδι. Ορμάω στο παράθυρο και χτενίζω με το βλέμμα την όχθη της λίμνης. Το φως του φεγγαριού απλώνεται στην επιφάνεια του νερού σαν αραχνούφαντο διαμαντένιο χαλί. Η ματιά μου ταξιδεύει ως τον μεγάλο βράχο. Και τότε τη βλέπω, κι ας είναι μεγάλη η απόσταση. Η βάρκα του πατέρα βρίσκεται ακόμα στην προβλήτα μας. Στρέφομαι ανακουφισμένη στο κρεβάτι του Μπίι.

Κοιμάται. Μες στον πανικό μου, δεν τον είχα προσέξει. Κλείνω το παράθυρο και πέφτω πλάι του στα γόνατα. Ενώνω τις παλάμες, ψιθυρίζω βιαστικά το Πάτερ Ημών και ευχαριστώ τον Θεό που ο αδερφός μου δε με παράτησε ολομόναχη σ' αυτό το νησί. Σηκώνομαι και φτιάχνω την κουβέρτα

---

* Ο χουχουριστής είναι γλαυκόμορφο πτηνό της οικογένειας των γλαυκιδών και ένα από τα πιο γνωστά είδη ευρωπαϊκής κουκουβάγιας. Η οικεία, χαρακτηριστική φωνή του έχει συνδεθεί με κακοδαιμονίες και προλήψεις. Στον ελληνικό χώρο αναφέρεται συχνά ως κλαφοπούλι, νεκροπούλι, χαροπούλι και, στην περιοχή του Πάρωνα, χουχουλιός. (Σ.τ.Μ.)

γύρω από τους ώμους του. Τον παρατηρώ για μια στιγμή καθώς κοιμάται. Παρόλο που δε μοιάζουμε πολύ, κουβαλάμε μέσα μας την ίδια λαχτάρα.

Σύντομα, αδερφούλη μου, θα ξεκινήσουμε μαζί τη μεγάλη μας περιπέτεια και θα γνωρίσουμε τον απαγορευμένο κόσμο εκεί έξω. Σ' το υπόσχομαι.

Όσοι ξένοι κι αν μας παραμονεύουν.

Οι ξένοι είναι πιο κοντά απ' ό,τι νομίζεις

Ζουν στην απόλυτη απομόνωση, σε μια ξύλινη καλύβα βαθιά μέσα στα δάση ενός μικρού νησιού: η μητέρα, ο πατέρας και δυο παιδιά στην εφηβεία. Η απέναντι στεριά μόλις που ξεχωρίζει πέρα μακριά. Η δεκαεξάχρονη Γιούννο και ο αδερφός της περνούν τις μέρες τους ψαρεύοντας, ψήνοντας γλυκά και παίζοντας επιτραπέζια τα κυριακάτικα απογεύματα. Κι όλα αυτά υπό έναν διαρκή φόβο. Γιατί στην αντίπερα όχθη παραμονεύουν ήδη οι ξένοι. Μπορεί να κάνουν την εμφάνισή τους από στιγμή σε στιγμή. Και τότε θα πάρουν εκδίκηση για κάτι που τους έκανε ο πατέρας πολύ καιρό πριν. Οι ξένοι θα έρθουν με έναν σκοπό: να ξεκληρίσουν ολόκληρη την οικογένεια. Γι' αυτό ο πατέρας έχει σκάψει ένα μυστικό καταφύγιο. Εκεί μέσα μπορούν να νιώθουν ασφαλείς. Ακόμα...

ΘΑ ΣΕ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ.

ΘΑ ΣΕ ΑΓΑΠΟΥΝ.

ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26771